

Cartea lui Daniel - Numărul o sută șaptezeci și cinci

Hristosul glorificat: paralele profetice în Daniel și Apocalipsa

Jeff Pippenger

2024-04-05

Viziunea lui Hristos din capitolul zece al cărții Daniel este aceeași viziune pe care Ioan a văzut-o în Apocalipsă. A fost viziunea „marah”, care este forma feminină a viziunii „mareh” a arătării lui Hristos. „Mareh” este viziunea celor două mii trei sute de ani, iar sensul ei principal este „arătare”. „Arătarea” lui Hristos, atât înaintea lui Daniel, cât și înaintea lui Ioan, a fost, în ambele cazuri, o viziune a Hristosului glorificat.

Și, în a douăzeci și patra zi a lunii întâi, pe când eram pe malul râului celui mare, care este Hiddekel; Atunci am ridicat ochii mei și am privit, și iată un bărbat îmbrăcat în pânză de in, ale cărui șale erau încinse cu aur fin din Uphaz: Trupul lui era de asemenea ca berilul, și fața lui ca înfățișarea fulgerului, și ochii lui ca niște lămpi de foc, și brațele și picioarele lui, la culoare, asemenea aramei lustruite, și glasul cuvintelor lui ca glasul unei mulțimi. Daniel 10:4-6.

Cuvântul „mareh”, care înseamnă „apariție”, este tradus, în pasaj, prin „apariția fulgerului”. Termenul este folosit de patru ori în capitolul zece, de două ori fiind tradus „vedenie”, iar de două ori „apariție”. El este folosit de alte trei ori în forma sa feminină. Cuvântul „marah” este forma feminină a viziunii de tip „apariție”. Acest termen este definit ca „oglinză” și este un adverb „cauzativ”, a cărui vedere determină ca ceva să se petreacă.

Un adverb cauzativ este derivat dintr-un adjectiv care determină producerea unui eveniment sau generează un efect. În limbaj și în gramatică, termenul se referă adesea la verbe ori construcții care exprimă ideea de a determina pe cineva sau ceva să îndeplinească o acțiune ori să experimenteze o stare.

De pildă, în propoziția „She made him laugh”, verbul „made” este cauzativ, întrucât indică faptul că subiectul (she) a determinat obiectul (him) să realizeze acțiunea (laughing).

„Am făcut ca mașina mea să fie reparată.” (În această propoziție, subiectul „eu” a determinat pe altcineva să efectueze acțiunea de reparare a mașinii.)

Ea i-a determinat pe studenții săi să studieze pentru examen. (Aici, subiectul „Ea” i-a determinat pe studenții săi să se angajeze în acțiunea de a studia pentru examen.)

El a făcut să i se tundă părul. (În acest caz, subiectul „El” a determinat ca altcineva să îndeplinească acțiunea de a-i tunde părul.)

Compania a dispus renovarea clădirii.

Îi vom face pe copii să ajute la treburile gospodărești. (Aici, subiectul „noi” intenționează să-i determine pe copii să participe la acțiunea de a ajuta la treburile gospodărești.) În fiecare dintre aceste exemple, verbele cauzative (had, made, got, get) indică faptul că subiectul determină pe altcineva să îndeplinească acțiunea specificată de verbul principal (repaired, study, cut, renovated, help).

Vedenia „mareh” a arătării, atunci când este exprimată în forma de gen feminin „marah” și definită ca „oglinză”, indică faptul că vedenia lui Hristos preaslăvit este reprodusă în cei care o contemplă. Când Daniel a văzut „arătarea” lui Hristos ca un fulger, o clasă de persoane a fugit de frică, dar pentru Daniel ea a produs o schimbare lăuntrică miraculoasă.

Și eu, Daniel, am văzut singur vedenia: căci oamenii care erau cu mine n-au văzut vedenia; dar o mare spaimă a căzut peste ei, încât au fugit să se ascundă. De aceea am rămas singur și am văzut această mare vedenie, și nu a mai rămas în mine nicio tărie: căci frumusețea mea s-a prefăcut în mine în stricăciune, și nu mi-a mai rămas nicio tărie. Daniel 10:7, 8.

Adevărul este reprezentat de cuvântul ebraic „adevăr”, care este alcătuit din prima, a treisprezecea și ultima literă a alfabetului ebraic. Prima literă și ultima literă sunt întotdeauna aceleași pentru Hristos, întrucât Alfa și Omega reprezintă întotdeauna sfârșitul împreună cu începutul. Litera din mijloc, sau a treisprezecea, reprezintă răzvrătirea. Daniel afirmă: „Eu, Daniel, singur am văzut vedenia”, dar bărbații care erau cu Daniel, care trăiau în răzvrătire, „n-au văzut vedenia”. Prin urmare, Daniel „singur” „a văzut marea vedenie”. La început și la sfârșit, numai Daniel a văzut vedenia, iar a doua referire i-a făcut pe cei care au fugit să-și manifeste răzvrătirea. Daniel îi reprezintă pe cei din poporul lui Dumnezeu din ultimele zile, care sunt schimbați după chipul lui Hristos prin procesul contemplării chipului Său. Noi trebuie să privim vedenia „oglinzii”.

Trebuie să avem o cunoaștere a lui Dumnezeu prin experiență trăită. Dacă vom stăruia să-L cunoaștem pe Domnul, vom ști că arătarea Lui este hotărâtă ca zorile. Hristos ne cheamă să fim umpluți de toată plinătatea lui Dumnezeu. Atunci putem reprezenta cu adevărat desăvârșirea religiei creștine. „Oricine va bea din apa pe care i-o voi da Eu”, declară Mântuitorul, „nu va înseta niciodată; ci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el un izvor de apă țâșnind în viața veșnică.” Hristos dorește să fim împreună-lucrători cu El. Când suntem goliți de sine, El ne va da harul Său spre a-l împărtăși altora. Cele două ramuri de măslin, care, prin cele două țevi de aur, își revarsă din sine untdelemnul de aur, vor asigura cu siguranță vaselor curățite lumină, mângâiere, nădejde și dragoste pentru cei aflați în nevoie. Trebuie să-I aducem lui Dumnezeu mai mult decât o slujire nestatornică. Dar putem face aceasta numai învățând de la Isus, prețuind blândețea și smerenia inimii Lui. Să ne ascundem în Dumnezeu. Să avem încredere în El. Să rămânem în Hristos. Atunci noi toți, „cu fața descoperită, privind ca într-o oglindă slava Domnului, suntem schimbați în același chip din slavă în slavă” — din caracter în caracter. Dumnezeu nu așteaptă de la tine sau de la mine lucruri imposibile. Privindu-L pe El, putem fi schimbați după chipul Său. Signs of the Times, 25 aprilie 1900.

În capitolul zece și în capitolul nouă din Daniel, Gabriel îi oferă lui Daniel interpretarea viziunilor exterioară și interioară ale profeției, iar prima afirmație a lui Daniel din versetul unu al capitolului zece este că el avea înțelegerea ambelor viziuni, reprezentate ca „lucrul” și „vedenia”. El a primit

această înțelegere la sfârșitul a douăzeci și una de zile în care fusese în jale. Aceste douăzeci și una de zile s-au încheiat odată cu sosirea arhanghelului Mihail. Numărul două sute douăzeci și numărul douăzeci și doi, care este o zecime sau o dare de zeciuială din două sute douăzeci, este un simbol al îmbinării Dumnezeirii cu omenirea și în cea de-a douăzeci și două zi Daniel a fost schimbat în chipul lui Hristos.

N-am mâncat pâine aleasă; nici carne, nici vin n-au intrat în gura mea, nici nu m-am uns deloc, până când s-au împlinit trei săptămâni întregi. Și în ziua a douăzeci și patra a lunii întâi, pe când eram pe malul râului celui mare, care este Hiddekel, atunci mi-am ridicat ochii și am privit; și iată, un bărbat îmbrăcat în in, ale cărui coapse erau încinse cu aur curat din Uphaz. Daniel 10:3-5.

Daniel îi reprezintă pe cei din poporul lui Dumnezeu din zilele din urmă care au recunoscut, prin Cuvântul profetic al lui Dumnezeu, că au fost risipiți și care își plâng starea de risipire și caută lumină. Starea lor de risipire este ilustrată ca o vale de oase uscate moarte în Ezechiel, capitolul treizeci și șapte. Oasele sunt moarte și sunt risipite, dar ele sunt identificate drept casa lui Israel. Casa lui Israel din zilele din urmă este cea o sută patruzeci și patru de mii. Ei sunt risipiți, așa cum a recunoscut Daniel din cărțile lui Ieremia și Moise. În Ezechiel, faptul că sunt morți arată că își recunosc starea.

Atunci mi-a zis: Fiul omului, aceste oase sunt toată casa lui Israel; iată, ei zic: Oasele noastre s-au uscat și nădejdea noastră s-a pierdut; suntem tăiați de tot. Ezechiel 37:11.

Casa lui Israel, care este reprezentată de oase, proclamă că: „suntem tăiați, fiecare în parte”. Ei și-au recunoscut starea de risipire. Casa lui Israel din zilele de pe urmă împlinește pilda celor zece fecioare întocmai, la literă, iar în istoria milerită împlinirea recunoașterii faptului că erau tăiați, fiecare în parte, a fost identificată atunci când fecioarele înțelepte au ajuns să înțeleagă că se aflau în timpul întârzierii și, de asemenea, că timpul întârzierii era o perioadă specifică a pildei. Cei din Ezechiel care își recunosc starea de risipire sunt aceia care, după prima dezamăgire, au recunoscut că se aflau în timpul întârzierii.

Atât oasele lui Ezechiel, cât și cele înțelepte din pilda celor zece fecioare sunt reprezentate de doliul lui Daniel pe durata celor douăzeci și una de zile. După cele douăzeci și una de zile, în a douăzeci și două zi, Mihail s-a pogorât, iar lui Daniel i s-a dat o vedenie a lui Hristos preaslăvit, care l-a preschimbat pe Daniel după chipul lui Hristos. Fecioarele înțelepte și oasele moarte trebuie, de asemenea, să treacă prin transformarea înfăptuită de viziunea oglinzii.

Daniel, oasele moarte din cartea lui Ezechiel și fecioarele înțelepte din istoria milerită, toate corespund celor doi martori uciși în Apocalipsa, capitolul unsprezece. Moise și Ilie au fost uciși, dar urmau să fie înviați la sfârșitul a trei zile și jumătate simbolice. Moise a fost înviat de Mihail, după cum îl identifică Epistola lui Iuda.

Însă arhanghelul Mihail, când, împotriva diavolului, a purtat o dispută cu privire la trupul lui Moise, n-a îndrăznit să aducă împotriva lui o judecată de ocară, ci a zis: "Domnul să te mustre." Iuda 1:9.

În capitolul zece din Daniel, Daniel primește vedenia oglinzii, când Mihail se pogoară după cele douăzeci și una de zile de jale. Este glasul lui Mihail cel care îi înviază pe cei morți.

Căci Însuși Domnul Se va pogori din cer cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu; și morții în Hristos vor învia întâi. 1 Tesaloniceni 4:16.

Daniel, capitolul zece, identifică tranziția de la mișcarea laodiceeană a celui de-al treilea înger la mișcarea filadelfiană a celui de-al treilea înger. Aceasta este în concordanță cu cei doi martori din Apocalipsa, capitolul unsprezece, cu oasele moarte din Ezechiel, capitolul treizeci și șapte, cu fecioarele înțelepte din pilda celor zece fecioare și cu milleriții care au împlinit pilda. Gabriel a oferit interpretarea mării viziuni a oglinzii, în timp ce încheia lucrarea de interpretare pe care o începuse în capitolul nouă. Interpretarea a fost realizată prin faptul că Gabriel a identificat istoria profetică aflată în capitolul unsprezece, care de fapt continuă în primele trei versete ale capitolului doisprezece. Apoi, în versetul patru al capitolului doisprezece, lui Daniel i se spune să pecetluiască cartea sa.

În capitolul zece din Daniel, „rând după rând”, Daniel reprezintă poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă; același popor este, de asemenea, reprezentat în capitolul doi din Daniel ca unul care caută cu stăruință (sub amenințarea morții) să înțeleagă mesajul profetic extern, reprezentat de chipul tainic al fiarelor al lui Nebucadnețar. El caută, de asemenea, să înțeleagă vedenia mesajului profetic intern, reprezentat de cele două mii trei sute de zile. După cele douăzeci și una de zile simbolice de jale din capitolul zece, el este în cele din urmă reprezentat ca înțelegând ambele revelații. Înțelegerea lui se desăvârșește atunci când arhanghelul coboară, iar el este atins de trei ori.

Experiența lui cu Mihail, vedenia cu Mihail pe care numai el o vede, îl pregătește să primească tâlcuirea deplină atât a vedeniilor interioare, cât și a celor exterioare ale profeției. Acea experiență este expusă, rând peste rând, în chip foarte detaliat, când este corelată cu Ezechiel, capitolul treizeci și șapte, Apocalipsa, capitolul unsprezece și Isaia, capitolul șase. Versetul din capitolul unsprezece în care Gavriil unește cele două vedenii este versetul zece, căci acolo împăratul de la miazănoapte înaintează până la fortăreață, dar nu mai departe. Fortăreața, în verset, reprezintă, potrivit definiției date de Isaia în capitolul șapte, națiunea, sau capitala, sau pe regele Egiptului.

Capul Siriei este Damascul, iar capul Damascului este Rezin; și într-un răstimp de șaiszeci și cinci de ani Efraim va fi zdrobit, încât să nu mai fie un popor. Iar capul lui Efraim este Samaria, iar capul Samariei este fiul lui Remalia. Dacă nu credeți, negreșit nu veți dăinui. Isaia 7:8, 9.

În versetul zece al capitolului unsprezece din Daniel, împăratul de la miazănoapte ajunge până la hotarul Egiptului, iar versetul definește acest lucru drept „fortăreața” Egiptului (împăratul de la miazăzi). Se poate arăta că versetul zece reprezintă anul 1989, când Uniunea Sovietică a fost măturată de papalitate și de armata sa prin interpuși, Statele Unite. Acesta a fost primul dintre trei războaie prin interpuși, care în cele din urmă devin Al Treilea Război Mondial la al treilea război prin interpuși (Panium). Al doilea război prin interpuși este reprezentat de versetele unsprezece și doisprezece și are loc acum în Ucraina, unde Rusia îl reprezintă pe împăratul de la miazăzi, așa

cum Uniunea Sovietică l-a reprezentat pe împăratul de la miazăzi în înfrângerea sa din 1989.

Am folosit în trecut expresia „război rece” pentru a face distincția dintre aceste trei războaie prin procură și războaiele mondiale. În Ucraina are loc, de fapt, un război veritabil, așadar nu este, în realitate, un război rece, ci un război prin procură între papalitate și aliații ei, pe de o parte, și Rusia, pe de altă parte. Însă urmează să fie un al treilea război mondial, în care practic fiecare națiune va fi considerată o țintă.

O, de-ar avea poporul lui Dumnezeu conștiința nimicirii iminente a mii de cetăți, acum aproape date pradă idolatriei! . . .

Nelegiuirea a ajuns aproape la limită. Confuzia umple lumea, iar o mare groază se va abate curând asupra oamenilor. Sfârșitul este foarte aproape. Noi, cei care cunoaștem adevărul, ar trebui să ne pregătim pentru ceea ce urmează în curând să se abată asupra lumii ca o surprindere covârșitoare. Review and Herald, 10 septembrie 1903.

În versetele unsprezece și doisprezece, Rusia, împăratul de la miazăzi, va învinge armata prin interpuși a papalității, reprezentată de regimul nazist care conduce efortul de război ucrainean și care este susținut de armata anterioară prin interpuși a papalității, Statele Unite. În al Doilea Război Mondial, armata prin interpuși a papalității, împăratul de la miazănoapte, împotriva Rusiei comuniste a fost regimul nazist al Germaniei, iar acea armată prin interpuși a pierdut, după cum va pierde din nou în Ucraina în viitorul apropiat.

Al treilea război prin procură este reprezentat în versetele treisprezece până la cincisprezece și a fost împlinit în istoria antică prin bătălia de la Panium. Al treilea război prin procură va fi dus de Statele Unite, armata prin procură a papalității, iar împăratul de la miazănoapte va birui în acea bătălie împotriva ateismului, așa cum a făcut-o în primul război prin procură (războiul rece). În primul și în al treilea război prin procură, împăratul de la miazănoapte—papalitatea—îl învinge pe împăratul de la miazăzi (Uniunea Sovietică), iar apoi învinge Națiunile Unite. Armata sa prin procură în acele două bătălii a fost și va fi din nou Statele Unite.

După victoria lui Putin în Ucraina, Trump va fi reales ca al optulea președinte, adică dintre cei șapte președinți care au domnit în Statele Unite de la împlinirea primului război prin interpuși (războiul rece) în 1989, care a fost vremea sfârșitului pentru mișcarea de reformă a celui de-al treilea înger. Trump reprezintă cornul republican al fiarei care se ridică din pământ și a primit o rană de moarte din mâna fiarei ateismului „woke” în 2020, în împlinirea faptului că cei doi martori din capitolul unsprezece al Apocalipsei au fost uciși pe uliță.

Future for America reprezintă adevăratul corn protestant în istoria identică, iar în 2020, Future for America a primit o rană de moarte din partea fiarei ateismului „woke”. În 2023, la douăzeci și doi de ani după 2001, Mihail a coborât pentru a începe procesul, reprezentat de Ezechiel, Ioan, Daniel și Isaia, al învierii unei oști puternice, care va fi înălțată ca un stindard la apropiata lege duminicală.

În 1856, mișcarea millerită filadelfiană a trecut în mișcarea millerită laodiceană și, chiar atunci și acolo, a respins cunoștința sporită cu privire la cele șapte vremi, iar apoi și-a desăvârșit pe deplin

răzvrătirea în 1863. Milleriții au trecut din starea reprezentată de a șasea biserică, Filadelfia, la experiența celei de-a șaptea biserici, iar acel punct de cotitură se aliniază cu istoria anului 2023, când mișcarea laodiceană Future for America trece de la experiența celei de-a șaptea biserici înapoi la experiența celei de-a șasea biserici, Filadelfia. În această aplicare profetică, cornul protestant adevărat, asemenea cornului republican, devine al optulea, care era dintre cei șapte.

Cheia pentru a recunoaște faptul că războiul din Ucraina este al doilea război prin interpuși o constituie „fortăreața” din versetul zece și din versetul șapte. În versetul șapte, care reprezenta papalitatea primindu-și rana de moarte în 1798, împăratul de la miazăzi a intrat în „fortăreața” împăratului de la miazănoapte, iar aceasta s-a împlinit atunci când generalul lui Napoleon a intrat în Vatican și l-a luat captiv pe papă. Împăratul de la miazăzi intrase în fortăreață. În versetul zece, împăratul de la miazănoapte, reprezentând papalitatea și armata ei prin interpuși, Statele Unite, a măturat structura Uniunii Sovietice, dar a lăsat „fortăreața” în picioare. „Fortăreața” era capul, capitala — era Rusia.

Dar „capul”, sau fortăreața, poate fi stabilit doar pe temeiul a doi sau trei martori, recurgând la Isaia, capitolul șapte, versetele șapte și opt. Versetele opt și nouă din Isaia șapte au constituit punctul principal de referință pentru seria de articole a lui Hiram Edson despre «cele șapte vremuri», publicată în 1856. Cele două versete care stabilesc că Rusia este fortăreața care biruie în actualul război din Ucraina sunt, de asemenea, cele două versete care stabilesc punctul de început pentru ambele «șapte vremuri», împotriva împărățiilor de nord și de sud ale Israelului. Versetul zece al capitolului unsprezece identifică viziunea externă, pe care Sora White învață că se întemeiază pe ridicarea și căderea împărățiilor.

Din înălțarea și căderea națiunilor, așa cum este arătat limpede în cărțile lui Daniel și Apocalipsa, trebuie să învățăm cât de fără valoare este slava pur exterioară și lumească. Babilonul, cu toată puterea și măreția sa, cum lumea noastră nu a mai văzut de atunci încocoace — putere și măreție care oamenilor aceluși timp le păreau atât de statornice și trainice — cât de deplin a trecut! Ca „floarea ierbii”, a pierit. Iacov 1:10. Tot astfel a pierit împărăția medo-persană și împărățiile Greciei și ale Romei. Și tot astfel piere tot ceea ce nu-L are pe Dumnezeu drept temelie. Numai ceea ce este legat de scopul Său și exprimă caracterul Său poate dăinui. Principiile Sale sunt singurele lucruri statornice pe care le cunoaște lumea noastră. Profeți și regi, 548.

Cele trei războaie prin interpuși sunt „făcute clare în cărțile lui Daniel și Apocalipsa”, iar cheia acestui adevăr este „fortăreața” din versetul zece al lui Daniel unsprezece. Însă versetul zece se referă și la viziunea internă, căci punctul de plecare pentru ambele perioade de „șapte vremi” este de asemenea identificat în Isaia capitolul șapte, versetele opt și nouă. Exteriorul și interiorul nu pot fi separate, iar cele două perioade de două mii cinci sute douăzeci de ani sunt și cele două toiege ale lui Ezechiel, care, atunci când sunt unite, reprezintă sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii, care este unirea Dumnezeirii cu omenirea.

Experiența lui Daniel cu viziunea cauzală „marah” reprezintă linia profetică în care Mihail coboară și înviază poporul Său din zilele de pe urmă. Acea înviere reprezintă pașii pe care Hristos îi împlinește pentru a uni Dumnezeirea Sa cu umanitatea poporului Său din zilele de pe urmă.

Aceasta se realizează prin unirea minții divine cu mintea omenească, astfel încât ele să aibă o singură minte, și se realizează în sala tronului, în Locul Preasfânt, care este „fortăreața” pe care Sora White o identifică drept „citadela” (fortăreața) sufletului.

În sala tronului, poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă primește mintea lui Hristos și este apoi așezat împreună cu Hristos în locurile cerești. Locul ceresc în care este așezat Hristos este cetățuia sau capul templului. Templul trupului are o natură inferioară, care este carnea, sau trupul. Are, de asemenea, o natură superioară, care este mintea. În versetul zece din capitolul unsprezece al cărții Daniel, cheia care marchează cetățuia viziunii externe marchează, de asemenea, cetățuia viziunii interne și, astfel, identifică istoria în care coarnele republicanismului și ale protestantismului se transformă în chipul fiarei (republicanismul) sau în chipul lui Dumnezeu (adevăratul protestantism). Amândouă coarnele devin apoi al optulea, care este dintre cei șapte.

Așadar, adevăratul corn al protestantismului este cornul filadelfian, care este oastea puternică a lui Ezechiel și steagul lui Isaia, ridicat în războiul împotriva chipului fiarei, mai întâi în Statele Unite și apoi în lume. Daniel 11, versetul 10, identifică punctul din istoria sacră în care începe unirea toiegeilor. Războiul din Ucraina a început în 2014, dar abia în 2022 Rusia a început să invadeze Ucraina. În 2023, la douăzeci și doi de ani după 2001, Mihail a început lucrarea Sa de înviere a acelora care suferiseră prima lor dezamăgire, în împlinirea pildei celor zece fecioare în 2020. El a ridicat mai întâi un „glas”, care acum strigă în pustie. În iulie 2023, acel glas a început să strige și era același glas care a fost ridicat la începutul mișcării de reformă a îngerului al treilea în 1989, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început.

„glasul” care strigă în pustie a început să răsune prin prezentarea capitolului întâi din Apocalipsa, unde unirea Dumnezeirii cu omenirea este reprezentată ca fiind Descoperirea lui Isus Hristos, o descoperire care este deschisă chiar înainte ca timpul de probă să se încheie. Daniel a trăit acea descoperire în capitolul zece, prin vedenia „cauzativă”. Unirea Dumnezeirii cu omenirea în primele versete din Apocalipsa reprezintă cel mai important adevăr, pe baza regulii primei menționări. Unirea Dumnezeirii cu omenirea, care este sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii, se realizează prin Cuvântul lui Dumnezeu. Acel Cuvânt este dat de la Tatăl Fiului, care îl dă îngerului Său, care apoi dă solia unui reprezentant omenesc. Primele două trepte sunt reprezentate de Dumnezeire. Aceste două trepte posedă distincția că a doua treaptă a Dumnezeirii reprezintă Dumnezeirea care a creat toate lucrurile. Următoarele două trepte sunt reprezentate de făpturile lui Dumnezeu. Prima treaptă este un înger necăzut, iar a doua manifestare a creației lui Dumnezeu a fost aceea căreia i se dăduse puterea de a re-crea după felul său. Acea a patra treaptă, reprezentând omenirea, urma apoi să ia solia și s-o trimită bisericilor, pentru ca bisericile să „citească și să audă” lucrurile care erau scrise în ea.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Descoperirea lui Isus Hristos, pe care Dumnezeu i-a dat-o, ca să le arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând; și a trimis-o și a făcut-o cunoscută, prin îngerul Său, robului Său Ioan; care a dat mărturie despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos, și despre toate câte a văzut. Fericit este cel ce citește și cei ce aud cuvintele acestei

profeții și păzesc cele scrise în ea, căci vremea este aproape. Ioan către cele șapte biserici care sunt în Asia: Har vouă și pace de la Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine; și de la cele șapte Duhuri care sunt înaintea tronului Său; și de la Isus Hristos, Martorul credincios, Întâiul-născut dintre cei morți și Cărmuitorul împăraților pământului. Aceluia care ne-a iubit și ne-a spălat de păcatele noastre în însuși sângele Său, și ne-a făcut împărați și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său; a Lui fie slava și stăpânirea în vecii vecilor. Amin. Iată, El vine cu norii; și orice ochi Îl va vedea, și cei ce L-au străpuns; și toate semințiile pământului se vor jeli din pricina Lui. Da, Amin. Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, zice Domnul, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic. Eu, Ioan, care sunt și fratele vostru și părtaș cu voi la necaz, la împărăție și la răbdarea lui Isus Hristos, mă aflam în insula numită Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și a mărturiei lui Isus Hristos. Eram în Duhul în ziua Domnului și am auzit înapoia mea un glas mare, ca de trâmbiță, zicând: Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă; și: Ce vezi, scrie într-o carte și trimite-o celor șapte biserici care sunt în Asia: către Efes, și către Smirna, și către Pergam, și către Tiatira, și către Sardes, și către Filadelfia, și către Laodiceea. Apocalipsa 1:1-11.